

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania M. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 24 lipca 2018 r., nr (...)

1. umarza postępowanie w zakresie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 lipca 2018 r., nr (...) w zakresie zmienionym decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 grudnia 2018 r., nr (...),

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 lipca 2018 r., nr (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się M. K. (1) prawo do emerytury pomostowej od dnia złożenia wniosku,

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego się M. K. (1) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 27 sierpnia 2018 r. **M. K. (1)**, reprezentowany przez pełnomocnika, złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 lipca 2018 r. znak: (...) na podstawie której odmówiono mu prawa do emerytury. Pełnomocnik odwołującego zarzucił skarżonej decyzji”

1. naruszenie art. 4 pkt 2 w zw. z art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez uznanie, że odwołujący nie ma okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w wymiarze wynoszącym co najmniej 15 lat;

2. naruszenie § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze poprzez uznanie, że ubezpieczony nie posiada stażu pracy w wymiarze 15 lat pracy w szczególnym charakterze, przez co nie przysługuje mu prawo do emerytury na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

W oparciu o powyższe pełnomocnik odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez przyznanie odwołującemu się prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującego wyjaśnił, że w skarżonej decyzji organ rentowy nie uwzględnił do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. z uwagi na brak informacji, czy pracodawca wystawiający świadectwo pracy był następcą prawnym (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) oraz że na świadectwie brak jest powołania przepisów zarządzenia resortowego. W ocenie pełnomocnika stanowisko to nie może się ostać. Wskazał, że odwołujący z dniem 18 marca 1983 r. ukończył kurs przygotowania do zawodu na stanowisku kierowcy – operatora żurawi samojezdnych kołowych o udźwigu do 18 ton. W dniu 7 września 1984 r. odwołujący podjął pracę w ww. przedsiębiorstwie na stanowisku kierowcy – operatora żurawi samojezdnych kołowych, które są zaliczane do kategorii ciężkich maszyn budowlanych i drogowych. Odwołujący obsługiwał żurawie S. (...) o udźwigu 4 ton, S. (...) o udźwigu 6 do 3 ton, J. o udźwigu 10 ton i K. o udźwigu 16,3 ton, pracował m. in. przy budowach hal produkcyjnych i osiedli mieszkaniowych, rozładunku materiałów budowlanych, podawaniu materiałów budowlanych itp. na różnych placach budowy. Pełnomocnik wskazał również na przepisy i pozycje rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i przepisy resortowe zgodnie z którymi ww. praca powinna być zaliczona jako praca w warunkach szczególnych (odwołanie z załącznikami k. 3-9 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 września 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że na mocy skarżonej decyzji odmówił odwołującemu prawa do emerytury pomostowej ponieważ nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach w wysokości co najmniej 15 lat.

Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udokumentowany staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący po wyłączeniu okresów nieskładkowych 8 lat, 8 miesięcy i 25 dni. Do pracy w warunkach szczególnych nie został uwzględniony okres zatrudnienia w (...) od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. ponieważ do przedłożonego świadectwa pracy w szczególnych warunkach dnia 14 stycznia 2000 r. wystawionego przez (...) W. K. nie została dołączona informacja, że podmiot ten jest następcą prawnym ww. zakładu pracy, a ponadto brak jest również odwołania do odpowiednich przepisów zarządzenia resortowego. Ponadto ZUS nie uznał jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Wojskowym Ośrodku (...) od 5 listopada 2003 r. do 15 września 2006 r., gdyż w załączonym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach występują nieścisłości i braki co do wymogów dotyczących wykazów z rozporządzenia i zarządzenia resortowego ministra pod którego podlegał zakład pracy (odpowiedź na odwołanie k. 10 a.s.).

W toku postępowania, pismem z dnia 19 grudnia 2018 r., ZUS (...) Oddział w W. wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. w zakresie w jakim zaskarżona decyzja z dnia 24 lipca 2018 r. znak: (...) została zmieniona

przez decyzję z dnia 11 grudnia 2018 r. znak: (...) oraz oddalenie odwołania w pozostałej części. W piśmie wskazano, że na podstawie załączonego oryginału świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z Wojskowego Ośrodka (...) z dnia 24 sierpnia 2018 r. zmieniono zaskarżoną decyzję poprzez uwzględnienie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu od 5 listopada 2003 r. do 15 września 2006 r. i ustalono łączny staż odwołującego w wymiarze 11 lat, 6 miesięcy i 22 dni (pismo ZUS z 19.12.2018 r. k. 40 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. K. (1) w okresie od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w W. (dalej jako (...)) na stanowisku kierowcy-operatora. Przez cały powyższy okres zatrudnienia odwołujący był operatorem dźwigu samojezdnego, umieszczonego na samochodzie ciężarowym. W kwietniu 1989 roku rozszerzył posiadane uprawnienia na żurawie samojezdne kołowy klasy (...) do 30 ton. Przez większość czasu pracował na dźwigu 6,3 tonowym, w późniejszym czasie obsługiwał również model marki J. o udźwigu do 10 ton. Odwołujący pracował w ramach jednej brygady, która dysponowała dźwigiem. Przy pomocy dźwigu odwołujący podnosił i przynosił materiały, belki i konstrukcje stalowe, które następnie były spawane przez innych robotników. Na przełomie lat odwołujący wykonywał pracę na różnych placach budowy, m. in. budowy ciepłowni w K., oczyszczalni ścieków w O., a także w W. – przy wytwórni filmowej przy ul. (...), zakładów ortopedycznych przy Dworcu (...), rozbudowie zakładów w dzielnicach U. i S. oraz zakładów (...), a także przy budowie kilku osiedli mieszkaniowych na terenie W.. Ponadto odwołujący w okresie od 3 czerwca 1990 r. do 13 lipca 1991 r. przebywał na budowie eksportowej zespołu hotelowo leczniczego (...), gdzie również wykonywał pracę operatora dźwigów samojezdnych. Praca odwołującego odbywała się na jedną zmianę, w stałych godzinach, przeważnie od 7:00 do 15:00, przy czym czasem zdarzało się, że praca trwała dłużej. Czasami, z uwagi na silne mrozy, dochodziło do przerw w pracy na budowie, wówczas nikt nie pracował. Odwołujący w trakcie zatrudnienia w (...) nie wykonywał żadnej innej pracy niż wskazana powyżej (zaświadczenie ukończenia kursu operatora żurawi samojezdnych kołowych do 16 ton k. 7 verte a.s., zeznania świadków Z. K. k. 52 a.s. i J. W. k. 53 a.s., zeznania odwołującego k. 53-54 a.s.; świadectwo pracy z 14.01.2000 r. wystawione przez (...) W. K. k. 6 a.r.; akta osobowe odwołującego z (...) -, umowy o pracę, upoważnienie do wydania paszportu, karty rozliczenia pracownika z okresu pobytu na budowie eksportowej).

Odwołujący posiada uprawnienia do obsługi żurawi samojezdnych kołowych od 1983 roku, uzyskał je jeszcze przed zatrudnieniem w (...). J. w trakcie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy, w kwietniu 1989 roku, rozszerzył posiadane uprawnienia na żurawie samojezdne kołowy klasy II do 30 ton (zaświadczenie ukończenia kursu operatora żurawi samojezdnych kołowych do 16 ton k. 7 verte a.s., zeznania odwołującego k. 53-54 a.s.; akta osobowe odwołującego z (...) – uprawnienie maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych).

W okresie od 5 listopada 2003 r. do dnia 15 września 2006 r. M. K. (1) był zatrudniony w (...) Ośrodku (...) i tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 26 a.s., teczka akt osobowych pracownika Resortu Obrony Narodowej – załączona do akt sprawy).

W okresie od 20 stycznia 1999 r. do 1 kwietnia 2004 r. firma (...) z siedzibą w W. była następcą prawnym (...) w W.. Obecnie, od 2 kwietnia 2004 r., dalszym następcą prawnym ww. zakładu pracy jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (pismo prezesa zarządu (...)) Sp. z o.o. z 24.10.2018 r. k. 30 a.s.).

W dniu 4 kwietnia 2018 r. M. K. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę pomostową. Po rozpoznaniu wniosku ZUS

(...) Oddział w W. wydał w dniu 24 lipca 2018 r. decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił M. K. (1) prawa do emerytury wskazując,

że nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, że uwzględnił

do stażu pracy w warunkach szczególnych, z wyłączeniem okresów nieskładkowych, łącznie okres 8 lat, 8 miesięcy i 25 dni. Jednocześnie ZUS nie uwzględnił okresów:

- od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. ponieważ świadectwo pracy zostało wystawione przez (...) W. K. i brak informacji o tym, że podmiot ten jest następcą prawnym (...), a ponadto nie powołano się na odpowiednie przepisy zarządzenia resortowego
- od 5 listopada 2003 r. do 15 września 2006 r. ponieważ w świadectwie pracy w szczególnych warunkach nie podał punktu oraz stanowiska pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego ministra, pod którego podlega zakład pracy.

Następnie w dniu 12 grudnia 2018 r. ZUS (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...) na podstawie której ponownie odmówił M. K. (1) prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na zaliczył m. in. okres zatrudnienia

od 5 listopada 2003 r. do 15 września 2006 r. i ustalił staż pracy w warunkach szczególnych

w wymiarze 11 lat, 6 miesięcy i 22 dni; jednocześnie nie zaliczył okresu pracy

w (...) od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. ponieważ zakład pracy nie powołał się na odpowiednie przepisy zarządzenia resortowego (wniosek z 04.07.2018 r.

z załącznikami k. 1-13 a.r., decyzja ZUS z 24.07.2018 r. k. 14 a.r., z decyzja ZUS

z 11.12.2018 r. k. 23 a.r. – tom III).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadków oraz odwołującego.

Na dowody z dokumentów składały się akta osobowe odwołującego z okresu zatrudnienia w (...), akta organu rentowego oraz dokumenty przedłożone przez stronę odwołującą w toku postępowania. Zebrane w sprawie dowody z dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu, ich treść była skorelowana z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie i pozwoliły dokonanie przez Sąd podstawowych ustaleń stanu faktycznego. Dokumenty zebrane w niniejszym postępowaniu nie były kwestionowane przez strony, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd oparł się przy tym również na załączniku do odwołania – zaświadczeniu

o ukończeniu kursu na karcie 7 verte a.s. Co prawda załącznik ten stanowi jedynie kserokopię i tym samym nie stanowi dokumentu w myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, jednakże w ocenie Sądu przedstawionych w nim treści, uwzględniając całość okoliczności sprawy, nie można było pominąć. Z kopii zaświadczenia wynika, że

odwołujący odbył kurs operatora żurawi samojezdnych kołowych do 16 ton w okresie od 24 stycznia

do 19 marca 1983 r., co koresponduje z zeznaniami samego odwołującego, który wskazywał, że nabył uprawnienia operatora dźwigu przed zatrudnieniem w (...), a także oryginałem uprawnień do obsługi dźwigu samojezdnego klasy

II (do 30 ton) znajdującym się w aktach osobowych z okresu zatrudnienia w (...).

Sąd uwzględnił ponadto świadectwo pracy z 14 stycznia 2000 r. wystawione przez

(...) W. K. na okoliczność zatrudnienia odwołującego w (...)

na stanowisku kierowcy-operatora oraz wykonywania pracy maszynisty ciężkich maszyn budowlanych. Powyższe informacje znalazły potwierdzenie w dokumentacji widniejącej

w aktach osobowych odwołującego oraz zeznaniach świadków. Ponadto z przedłożonych

w toku postępowania dokumentów wynika, że ww. podmiot był następcą prawnym

(...) na przełomie lat 1999-2004.

Sąd dał wiarę zeznaniom Z. K. i J. W. w całości. Świadkowie pracowali z odwołującym w tym samym zakładzie pracy i w tej samej brygadzie, toteż w ocenie Sądu posiadali stosowną wiedzę o okolicznościach związanych ze specyfiką wykonywanej przez niego pracy. Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania odwołującego się M. K. (1), bowiem wskazywane przez niego okoliczności znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego, a z uwagi na powyższe okoliczności Sąd uznał zebrane dowody za wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa ubezpieczonego do emerytury pomostowej. W niniejszej sprawie organ rentowy na podstawie skarżonej decyzji z dnia 24 lipca 2018 r. odmówił przyznania odwołującemu prawa do emerytury wskazując, że nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat pracy. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, że uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych, z wyłączeniem okresów nieskładkowych, łącznie okres 8 lat, 8 miesięcy i 25 dni, przy czym jednocześnie nie uwzględnił okresu zatrudnienia w (...) w W. od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. oraz w Wojskowym Ośrodku (...) od 5 listopada 2003 r. do 15 września 2006 r. Ubezpieczony, działając za pośrednictwem pełnomocnika, odwołał się od powyższej decyzji i wniósł o zaliczenie okresu pracy w (...) w W. na poczet stażu pracy w warunkach szczególnych oraz zmianę skarżonej decyzji i przyznanie emerytury pomostowej.

Warunki uzyskania tego świadczenia zostały określone w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm. – dalej jako u.e.p.). Zgodnie z art. 4 wyżej wymienionej ustawy, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12 ustawy, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.,
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat,
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn,
5. przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej,
6. po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3,
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Ponadto zgodnie z 49 ustawy o emeryturach pomostowych, emerytura pomostowa przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub

o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy,

2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 ustawy,

3. w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 2009 r. (zgodnie z art. 57 ustawy) miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy.

W obu powyższych przypadkach wymienione wyżej warunki muszą zostać spełnione łącznie.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej cytowanych wyżej art. 4 i art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych jest m. in. legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas,

gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., II UK 164/11; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014 r., III AUa 2302/13).

Na wstępie wskazać należy, że w niniejszej sprawie zaszła okoliczność wywołująca konieczność częściowego umorzenia postępowania. Zgodnie bowiem z art. 477¹³ § 1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania

o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. W toku postępowania pełnomocnik odwołującego przedłożył oryginał świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 sierpnia 2018 r. wystawiony przez Wojskowy Ośrodek (...) w którym wskazano, że M. K. (1) w okresie od 5 listopada 2003 r. do 15 września 2006 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę

w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W świadectwie tym wskazano ponadto stosowne przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43) oraz przepisów resortowych.

Na podstawie tego dokumentu organ rentowy uwzględnił powyższy okres zatrudnienia

do stażu pracy w warunkach szczególnych odwołującego ustalając go w wymiarze 11 lat,

6 miesięcy i 22 dni, w konsekwencji wydał w dniu 11 grudnia 2018 r. kolejną decyzję odmowną. Jak wynika z powyższego, organ rentowy wydał nową decyzję w sprawie dotyczącej świadczenia dochodzone przez odwołującego się i mającej wpływ na nabycie przez niego prawa do emerytury pomostowej, w związku z czym konieczne stało się częściowe umorzenie postępowania w zakresie, w jakim nowa decyzja zastąpiła decyzję zaskarżoną. Stąd też Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku umorzył postępowanie w stosownym zakresie.

Z uwagi na powyższe Sąd w niniejszej sprawie skupił się na badaniu, czy odwołujący posiada wymagany przepisami staż pracy w warunkach szczególnych, a zwłaszcza czy sporny okres pracy w (...) w W. można jako taki okres

pracy zakwalifikować. Pozostałe przesłanki określone ww. przepisami i konieczne do nabycia prawa do emerytury pomostowej nie były między stronami sporne.

Przechodząc do omówienia tej kwestii Sąd Okręgowy zważył, iż sporny okres zatrudnienia odwołującego w (...), jako przypadający na okres przed 1 stycznia 1999 r., podlega ewentualnej kwalifikacji w rozumieniu art. 32-33 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270; ze zm.). Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze – w rozumieniu tych przepisów – zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8,

poz. 43 z późn. zm.). Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy

(§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia).

Okresy pracy określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 r.,

II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00).

W orzecznictwie podkreśla się, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym złożenie dowodu w postaci świadectwa pracy może być kwestionowane,

co na podstawie art. 6 k.c. pociąga za sobą obarczenie ciężarem dowodu strony,

która zaprzecza okolicznościom wynikającym ze świadectwa pracy. Należy bowiem ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r.,

II UK 337/03). Tym samym brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub jego braki formalne nie świadczy o tym, że ubezpieczony faktycznie takiej pracy nie realizował. W postępowaniu przed sądem nie stosuje się bowiem ograniczeń dowodowych, jakie istnieją w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższe okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym dopuszczalne jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków

na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie w oparciu

o dokumenty (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84;

z 21 września 1984 r., III UZP 48/84; a także wyroki: Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r. II UKN 619; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 r. III AUa 2474/03;

Sądu Okręgowego w Tarnowie z 4 października 2013 r. IV U 1284/13).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dowody z zeznań świadków, którzy współpracowali

z odwołującym się w trakcie spornego okresu zatrudnienia, dowody z dokumentów załączonych do jego akt osobowych, a także dowód z zeznań samego odwołującego się

na okoliczność ustalenia charakteru i warunków pracy wykonywanej w spornym okresie.

W oparciu o powyższe dowody Sąd ustalił, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) M. K. (2) pracował na stanowisku kierowcy-operatora żurawia samojezdnego. Jako operator odwołujący należał do brygady budowlanej i wykonywał prace na różnych placach budowy na terenie W. oraz w innych miejscach, np. przy budowie ciepłowni w K. oraz oczyszczalni ścieków w O.. Świadkowie potwierdzili, że odwołujący wykonywał obowiązki operatora dźwigu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz że nie wykonywał innych czynności. Sąd miał przy tym na względzie, że odwołujący uzyskał uprawnienia do obsługi dźwigów samojezdnych (do 16 ton) jeszcze przed zatrudnieniem w (...) w W., na co skazywały zebrane w sprawie dowody. Dowody w powyższym zakresie nie były kwestionowane i nie budziły wątpliwości. Sąd uwzględnił przy tym informacje płynące m. in. ze świadectwa pracy wystawionego przez (...) W. K., uprzedniego następcę prawnego (...) w W., na okoliczność zatrudnienia odwołującego w tym zakładzie pracy na przełomie lat 1984-1991 na stanowisku kierowcy-operatora oraz wykonywania pracy maszynisty ciężkich maszyn budowlanych jako zbieżne z informacjami płynącymi z pozostałych dowodów.

Uwzględnivszy powyższe ustalenia, zdaniem Sądu praca wykonywana przez odwołującego w trakcie zatrudnienia w (...) odpowiada rodzajowi pracy określonego w poz. 3 Dział V Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM

z 7 lutego 1983 r. – tj. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych zostały ujęte jako rodzaj pracy w warunkach szczególnych na podstawie przepisów resortowych, a mianowicie zarządzeniu nr 16 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia

10 grudnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładzie pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których

są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wzrostu emerytury

(Dz. Urz. MB. z 1984 r. nr 1 poz. 1) – zgodnie z pkt 3, część I, załącznik nr 1. Niewątpliwie dźwig samojezdny może zostać zakwalifikowany jako ciężka maszyna budowlana, co zresztą znajduje potwierdzenie w ustalonym stanie faktycznym, zgodnie z którym odwołujący przez cały sporny okres pracy wykonywał pracę na placach budowy i wykorzystywał dźwig wyłącznie w celach budowlanych. Prace te, jak wspomniano powyżej, były wykonywane przez odwołującego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co pozwala uwzględnić powyższy okres na poczet stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych.

Konsekwencją powyższych ustaleń było stwierdzenie, że odwołujący spełnia sporną przesłankę konieczną do nabycia prawa do emerytury pomostowej. Doliczenie spornego okresu zatrudnienia w (...) w W. od 7 września 1984 r. do 31 lipca 1991 r. (6 lat, 10 miesięcy i 24 dni) do stażu pracy w warunkach szczególnych ustalonego przez ZUS na podstawie decyzji z dnia 11 grudnia 2018 r. (11 lat, 6 miesięcy i 22 dni) prowadzi bowiem do stwierdzenia, że odwołujący legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze ponadto 18 lat, to jest więcej, niż okres minimalny przewidziany

w art. 4 pkt 2 u.e.p. Tym samym zasadne jest stwierdzenie, że odwołującemu przysługuje prawo do emerytury pomostowej.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy dokonał stosownej zmiany skarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

W punkcie 3 sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Organ rentowy jako strona przegrywająca postępowanie będzie zobowiązany uiścić na rzecz odwołującego się M. K. (1) – reprezentowanego przez radcę prawnego – koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł których wysokość ustalono zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

(...)

(...)